

1935 FEBRUÁR

ERDÉSZETI LAPOK

LXXIV. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

2. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben WAGNER KÁROLY és DIVALD ADOLF

Felelős szerkesztő

BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1935. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnének.

(Telefon: 237—22.)

† Péch Kálmán

1864—1935.

Súlyos veszteség érte a magyar erdészetet és Egyesületünket Péch Kálmán ny. h. államtitkárnak, Egyesületünk közel 30 év óta választmányi tagjának ez évi január hó 16-án történt elhalálózásával.

Nevét, munkásságát, szeretetreméltó egyéniségét ismerte mindenki, akinek az erdőgazdasági kérdésekkel, de különösen az állami kezelésbe vett úrbéres, közbirtokossági stb. erdők ügyeivel csak egy kevés dolga is volt.

Az 1898. évi XIX. törvénycikk végrehajtása Péch Kálmán nevéből és munkásságától el nem választható.

Az a 3 évtized, amit egyhuzamban töltött a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályában, szakadatlan láncolata volt a szívós, kitartó, áldozatkész munkának, amivel egy nagy elme elgondolásait iparkodott a gazdasági életbe átvinni és ott érvényrejuttatni.

Párját ritkító lelkesedéssel és odaadással feküdt neki a gyakran száraz, igen sokszor kellemetlen teendők egész halma-

zának, hogy az új és teljesen ismeretlen intézményt, az állami kezelés adminisztrációját a kezdet igen súlyos nehézségein keresztülsegítse.

Hiszen a személyzet számottevő része, köztük több, felelőségteljes, vezetőállásban lévő egyén is olyan kartársak sorából kerültek ki, akik addig egy napot sem töltöttek állami szolgálatban s így az állami adminisztráció kötelezettségével és kívánalmaival egyáltalán nem voltak tisztában.

Az ő fáradtságot nem ismerő munkájának köszönhető igen jelentős részben az, hogy az új intézmény aránylag rövid idő alatt és minden súlyosabb bonyodalom nélkül esett át a kezdet nehézségein.

Ha az eszmei célokért való lelkesedés, a szinte fanatizmusig menő buzgóság, a tökéletes puritánság, a maga érdekeit semmibe sem vevő kötelességteljesítés, az úgyszólván határt nem ismerő munkakészség és vasszorgalom szobrát akarnánk megmintázni, nyugodtan választhatnánk ehhez Péch Kálmánt mintaképül.

De az eszmékért való ez a rajongás és áldozatos munkakészség hevítette őt a hivatalos életem kívül is.

Az Országos Erdészeti Egyesület, a magyar mérnöki testületek minden számottevő megmozdulásában állandóan tevékeny részt vett és különösen az elsősorban találjuk őt akkor, amikor nemzeti, vagy keresztény vonatkozású gondolatok érvényrejtetéséről, vagy ilyen érdekek védelméről volt szó.

A mély vallásosság, amely minden föltűnést kerülve iparkodik az isteni törvényeket betartani, volt egyik legjellemzőbb tulajdonsága, s emellett a legtöbb esetben szinte túlzásba vitt szerénységgel vonult vissza akkor, amikor a végzett munka elismerésére került sor.

Meglehetősen zárkózott természete csak kevesek előtt tárta fel a lélek mélységeit, csak ezek ismerhették azt a mélységes szeretetet, a fanatizmussal határos rajongást, amivel az egyetemes magyar érdek, a magyar erdőgazdaság, a magyar erdőmérnöki kar minden egyes ügyét felkarolta.

Szinte már nem emberi béketúréssal hordozta az utolsó 2—3 évben a szervezetét megtámadó gyilkos kór nehéz kereszt-

jét és csak arcizmaának egy-egy alig észrevehető rándulása árulta el sokszor a fájdalokat, amelyek kínozták.

A mindnyájunk sorsát intéző végtelen bölcsesség megkímélte őt a rajta erőt vett betegség utolsó fázisának rendszerint óriási szenvedésétől és rövid néhány perces agónia után álmában váltotta meg ezektől a kínoztól a könyörületes halál.

Mi, akik közelállottunk hozzá, fájó szívvel és könnyes szemmel állunk sírja mellett, hiszen a leghűségesebb munkatársak, a legjobb barátok, a leglelkesebb erdészek és magyarok és a legnemesebb emberek egyikét siratjuk benne.

Az az önzetlen munkásság, amit az Egyesület érdekében évtizedeken át kifejtett, az Egyesület évkönyvében is megörökíti nevét, s az Egyesület hálával és kegyelettel fog adózni mindig emlékének.

*

Életrajzi adatait a következőkben közöljük: 1864 június hó 16-án született Paulison, a ma megszállott Temes vármegyében. Középiskoláit Temesváron és Budapesten végezte és 1885-ben fejezte be a selmebányai főiskolán erdészeti tanulmányait.

Ugyanezen év augusztusában már műszaki díjnoknak nevezték ki az orsovai m. kir. erdőrendezőséghez, ahonnan még az év őszén katonának vonult be s az 1886. évben mint tartalékos hadnagy tért vissza az erdészeti szolgálatba.

1885 decemberében még mint egyéves önkéntest nevezték ki másodosztályú erdőgyakornokká, majd 1886-ban a máramaroszigeti erdőigazgatóságához került mint erdőgyakornok s ugyan ez év november hó 19-én tette le az erdészeti államvizsgát.

A bogdáni, később a luhii erdőgondnokságnál teljesített szolgálatot; utána 1889 júniusában mint elsőosztályú erdőgyakornok, helyettes erdész a bocskói faraktár gondnoksághoz, majd még ugyanez év júliusában az állami kezelésbe vett községi erdők teendőinek ellátására újonnan szervezett rozsnyói m. kir. erdőgondnoksághoz került, 1890. év júliusában pedig mint m. kir. erdészjelölt, helyettes erdész a zsarnócai m. kir. erdőgondnoksághoz, ahol 1890-ben másodosztályú, 1892-ben pedig elsőosztályú erdészé nevezték ki, és ahonnan még ez év május vé-

gével szolgálattételre a földművelésügyi minisztérium I.—3. ügyosztályába rendelték be.

1893-ban lett központi főerdész, 1898 áprilisában, mint m. kir. erdőmestert osztották be a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályába.

1899 júniusában erdőtanácsossá nevezték ki, 1905 december végével pedig főerdőtanácsossá és ügyosztályvezetővé.

1915 áprilisában kapta a miniszteri tanácsosi címet és jelleget, a következő év augusztusában lett valóságos miniszteri tanácsos és 1920 januárjában kapta a helyettes államtitkári címet és jelleget, 1922 május végével vonult végleges nyugalomba.

Mint nyugdíjas is élénk és tevékeny részt vett nemcsak az Egyesület életében, de minden mérnöki és keresztény mozgalomban és a katolikus egyházi életben is.

Majdnem 3 évvel ezelőtt súlyos természetű operáción esett át és megtámadott szervezete az ezzel járó rázkódtatást már soha sem bírta teljesen kiheverni.

Bár szellemi frissességét a legteljesebb mértékben megőrizte, a gyenge test nem bírta már követni a lélek röptét és fizikai gyengesége miatt nem tudott úgy résztvenni a nemzeti és társadalmi élet mozgalmaiban, mint amelyet Tőle azelőtt megszoktunk.

Minden részvétünk és együttérzésünk a mélyen sújtott hozzátartozóké s emlékét azzal a szeretettel és kegyelettel őrizzük, ami az igaz embert méltán megilleti.

Nyugodjék békében!

